

tekstove shvata kao uzorne, paradigmatičke smisaone sklopove kojima se obraća naš razumevajući napor, kao neku vrstu hermeneutičkog modela. Stoga Gadamer takođe govori o rehabilitaciji autoriteta. Gde autoritet čijem tekstu pristupamo nije negacija samostalnog korišćenja uma, već je po Gadameru autoritet koji dolazi iz tradicije ono što omogućava samu umnost. Naime, kada pristupamo nekom tekstu iz, recimo, filozofske tradicije, mi istom dajemo pravo da on ima prvu reč i da nas void u procesu razumevanja. U tom pogledu autoritet ima prvu reč, što ne znači da ima poslednju, i samo time što ima prvu reč i što otvara naše razumevanje mi možemo bilo šta znati. Rečju, autoritet i um nisu suprotstavljeni kao što su to držali prosvetitelji, već sup o Gadameru autoritet um jedno te isto.

Polazeći Hajdegerove hermeneutike faktičnosti, koja zadržava konačnost čoveka nasuprot beskonačnom zadatku razumevanja i dosezanja istine, Gadamer je unutar Aristotelove praktičke filozofije našao model na kome je moguće zasnovati novo samorazumevanje čoveka, novi pojam znanja koji je s one strane ovladavanja drugim i stranim, i koji potom može pružiti istinski temelj duhovnim naukama u kojima ono bitno nije objektivnost već prethodna veza sa objektom. Tako Gadamer kaže: “Ja bih ideal objektivnog saznanja, uspostavljen etosom naučnosti, za tu oblast dopunio *idealom učestvovanja*, uzimanja udela u suštinskim svedočenjima ljudskog iskustva onakvim kakva su se izrazila u *umetnosti i istoriji*. U duhovnim naukama to je pravi kriterijum za unutrašnju vrednost ili beznačajnost njihovih učenja.” Ideal učestvovanja koji Gadamer predlaže u osnovi spaja Hajdegerovu misao tubitka kao razumevajućeg bitka-u-svetu i Aristotelovu praktičku filozofiju unutar koje je takođe prisutna kružna struktura razumevanja stvari praktičkog, i gde je razumevanje uvek samorazumevanje. Pored prethodnog, Aristotelova praktička filozofija pruža uzor nauke koja bi već uvek polazila od *sadržinskih pretpostavki* ovde i sada življenog